

A. L. Hazebroek (1906-1923)

Zijn opvolger werd A. L. Hazebroek, een fijnzinnig hoboïst, die voornamelijk het symfonie-orkest op hoog peil bracht. Wat zijn karakter en muzikale eruditie betreft was hij de tegenpool van Jacobus Koning. Onder zijn bekwame leiding breidde de kapel zich uit tot een orkest van zestig musici. Vooral zijn 'elite-concerten' trokken veel aandacht. In 1923 werd de inmiddels tot luitenant ter zee 2de klasse titulair bevorderde kapelmeester Hazebroek na zestien jaar dienst opgevolgd door zijn onder-kapelmeester Jacob ter Hall, de enige musicus, die het van matroos tot kapelmeester bracht. Hij ging een jaar later – in 1924 – reeds met pensioen en werd opgevolgd door Louis H. F. Leistikow.

Louis H. F. Leistikow (1924-1940)

Deze bekwame musicus – hij studeerde o.a. aan het Conservatorium in Leipzig – wist door zijn groot muzikaal leiderschap de stafmuziek der Koninklijke Marine tot aan het uitbreken van de laatste wereldoorlog op grote hoogte te brengen. De oorlog betekende voor hem tevens het einde van zijn carrière, want kort na de bezetting van Nederland in 1940 werd de stafmuziek der Koninklijke Marine door de bezetter ontbonden.

Vermeldenswaard is, dat de vader van Louis Leistikow reeds in 1881 als kapelmeester bij de marine diende, zij het dan als kapelmeester van een Scheepskapel aan boord van Z.M. Stoomschip 'Van Galen', onder bevel van baron A. Collot d'Escury, die hem als dank voor zijn muzikale prestaties een zilveren dirigeerstok met inscriptie schonk.

Na de oorlog

Toen in 1940 de muzikanten van Marine en Luchtmacht plotseling werkloos werden, zochten de meesten een onderduikplaats in de inmiddels opgerichte beroepsmuziekkorpsen van de gemeentepolitie te Rotterdam, Den Haag en Amsterdam. De kapel van de Haagse politie had het grootste aantal oud-marinemuzikanten, met wie majoor-muzikant De Booy en sergeant-muzikant Steinroth zich na de bevrijding onmiddellijk in verbinding stelden met het doel een nieuwe Marinekapel in het leven te roepen.

De eerste resultaten waren niet hoopvol. Van de veertig vooroorlogse stafmuzikanten waren er slechts achttien, die hun plaats